

VKLADNÍ KNÍŽKA

JANA HOCHMANNOVÁ

VKLADNÍ KNÍŽKA

JANA HOCHMANNOVÁ

2016

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Jana Hochmannová

VKLADNÍ KNÍŽKA

Text © Jana Hochmannová

Sazba a obálka: Dušan Žárský

První vydání elektronicky

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

Ostrava, 2016

ISBN: 978-80-86725-86-4

*Peníze nejsou všechno,
za vším hledej lásku.*

Manželka politika

Jsem manželkou politika. Jsem jednou z mnoha. Víím, že na služebních cestách se občas vyspí s někým, koho potřebuje, nebo kdo se mu líbí. Nevím to nikdy jistě, doma o tom nemluvíme a ani se ho nevyptávám, ale občas to vycítím z neobvyklé vůně jeho košile, nebo ho zahlédnu v televizi sedět vedle někoho, s kým si až moc podezřele vyměňuje zdvořilostní úsměvy. Dozvíím se to občas z anonymů, které kdosi hodí do naší schránky, aby mě našťval a možná taky, aby nás s mužem rozešťval. Sem tam mi někdo pošle zprávu do mobilu, že ho viděl s někým, kdo mu byl více než sympatický.

Má cenu to řešit? Mám se ho ptát, jestli je to pravda? Mohla bych, ale to bych zbytečně zbourala něco, co jsme mnoho let stavěli. Náš vztah je jako chrám. Vážím si ho. A vážím si svého muže. Možná jsou to všechno jenom pomluvy.

Miluji ho. Obdivuji ho. Víím, co od něj mohu čekat. Jsem jeho oporou. Jsem tou, co mu dává naději, že po volbách bude lépe, že jeho strana dostane více hlasů a že se všechno změní. Dávám mu sílu, že jednou usedne přesně na to křeslo, které chtěl, že bude mít úplně jinou funkci. Zatím je jenom kolečkem v davu. V hodinách, které si žijí svým chaotickým životem a mohou se kdykoliv zastavit. Mám kolikrát pocit, že kdyby ho nezvolili a vybrali si jiného předsedu strany, že se mi zhroutí před očima jako domeček z karet. Nesnesl by to,

vím, že už by nechtěl dělat nikdy nic jiného než to, co si po tolika letech vybral – být politikem.

Být politikem je vašeň, být politikem je ustavičný adrenalin a taky nekonečný příběh – budovat něco, co vlastně neexistuje a nemá začátek ani konec a je to celé hodně nejisté a křehké, protože jeho kariéra a úspěch závisí na voličích, kteří jsou mnohdy nevyzpytatelní, ale dost záleží i na štěstí, na vztazích venku i uvnitř strany a pak také na náhodě. Politik to nemá snadné, ale ještě těžší je být manželkou politika.

Jsou to nervy, nejistota, každodenní překvapení co zase bude zítra, ale líbí se mi to. Zpočátku to byla jen taková hra. Když jsme byli mladí, říkali jsme si, že by bylo fajn tady v republice něco změnit k lepšímu. Že by to mohlo být užitečné, změnit lidské myšlení z negativního na pozitivní, udělat změny zákonů, rozjet podnikání a vpustit do republiky zahraniční kapitál. Manžel o tom vždycky tak plamenně vyprávěl a já mu věřila. Je úspěšný. Dneska už je ve funkci a lidé ho mají rádi. Ale samozřejmě, najdou se i takoví, kteří mu nepřejí, nebo s jeho politikou nesouhlasí. Třeba náš souseď. Když manžela zvolili do funkce, přestal se s ním ze závisti bavit. Už nikdy k nám nepřišel na večeri, ani nám nezavolał. A to jsme spolu jezdili každým rokem na dovolenou. Nedá se nic dělat. Zůstala jsem mu já a naše rodina. Chci mu věřit, že vydrží všechny ty schůze ve sněmovně, všechna ta jednání, na kterých někteří spí a jiní se hádají a jen pár z nich, kteří tam sedí, tomu dává maximum a chce, aby se něco pohnulo kupředu.

Vím, že kdybych teď polevila v žehlení košil, v trpělivosti čekat na něj do pozdních nočních hodin, než přijede z jednání, vím taky, že kdybych polevila ve všem, co má rád, tak nebude v pohodě. Najde si jinou a opustí mě. Jsem vždycky

připravena být tady pro něj. Být doma a chystat mu teplou večeři, ne tu ohřívanou v mikrovlnce. A hlavně si potřebuje povídat. Někdy mě to vůbec nebaví, ale musím donekonečna poslouchat, kdo ho našťval, urazil, někdy i zesměšnil, nebo zklamal. Někdy mám pocit, že je poslední dobou hodně zklamáný. Hlavně z těch kamer a odposlechnů. A taky z kamarádů, kteří se tvářili jako kamarádi. Došlo mi, že v politice vlastně žádní být nemohou. Jsou to jen spolustraníci. A to je rozdíl. Velký rozdíl.

Manžel je teď šíleně nervózní, stále sleduje televizi a dívá se hlavně na sebe. Na to co řekl, nebo říct zapomněl. Někdy si i nadává. Přehrává si své projevy na CD přehrávači a přeje si, abych se na ně dívala i já. Ptá se mě na každý detail. Ptá se mě, co udělal špatně a já vím, že ho nesmím kritizovat, ale jen jemně diplomaticky občas upozornit na to, co by mohl příště vylepšit, ale hlavně ho musím chválit. Hodně chválit, protože kromě mě to nikdo nedělá. Musím mu dávat jistotu, že je dobrý, i když občas ujede. Musím ho obdivovat. Obdivovala jsem ho doopravdy, protože dostat se tam, kam se dostal v politice on, není vůbec lehké, ale dneska už na to nemám sílu. Mám pocit, že se v jeho straně něco děje. Cítím změnu a nejistotu. Nevím, jak dlouho ještě bude předsedou strany, protože když mu vystříhují články z novin, občas ho novináři ošklivě pomlouvají. Nemluví sice o ničem konkrétním, ale vytahují nechutnosti z minulosti a snaží se ho očernit, že bral nějaké úplatky. O financích se ale doma nebavíme, tak nevím, jestli mám věřit novinářům, nebo jemu. Jistě, musím věřit manželovi. Jsme přece vzorná rodina.

Musím být stále na telefonu, protože on mě potřebuje jako svého osobního psychologa. Toho mít nemůže, protože se

s nikým o situaci ve straně bavit nechce a ani nesmí – a s psychologem už vůbec ne. Dnešní psychologové a psychoterapeuti by dříve či později manželovy problémy vybreptali prvním lepšímu bulvárnímu plátku, který by jim za ty informace dobře zaplatil. Na veškeré problémy má mě. Potřebuje mi sdělovat, jak co dopadlo a taky mi chce říkat, kdo mu ublížil, kdo ho zklamal a co se stalo nakonec jinak, než očekával. Myslela jsem si, že budu normálně pracovat tam, kde jsem kdysi pracovala, ale nešlo to. Ve chvíli, kdy jeho strana vyhrála volby a on dostal svou vysněnou funkci předsedy, museli jsme se přestěhovat. Nedalo se nic dělat. Moje pracovní plány šly bokem. Musela jsem se rozloučit se svými rodiči, s městem, které jsem měla ráda a přesídlili jsme do Prahy na Kampu.

Chtěl mě mít jenom pro sebe. V bývalé práci jsem podala výpověď a mou současnou prací je dělat mu společnost, chystat mu jídlo, vystříhovat články o něm, prát mu jeho oblíbené košile, starat se o vyčištění jeho obleků a sak, brát domácí telefony, domlouvat schůzky s novináři, nechat ho fotit, nechat se fotit, chodit ke kadeřnici a stále uklízet, protože člověk nikdy neví, kdo k vám kdy přijde na večeři. Musela jsem přestat chodit do posilovny a trénovat svůj oblíbený běh, vynechat své oblíbené seriály, přestat se stýkat se svými kamarádkami. Jediné, co si časově můžeme dopřát jsou vířivé aromatické koupele a plavání v blízkých lázních, kam spolu občas zajedeme, protože tam mu to dělá dobře. Mně taky. A pak ještě miluje masáže. Masérka ale dochází k nám domů, protože on se nechce nikde ukazovat. Bojí se, že ho někdo natočí na kameru. Chce mít aspoň doma soukromí. Poznají ho všude. Je to těžké projít se s ním po ulici, aby na nás někdo

neukázal prstem. Někdo se usměje, jiný chce od něj podpis, ale jsou i takoví, kteří na něj hrozí. Ne, že by byl špatný, ale lidská závist je nebetyčná. Stačí, když přijel nedávno svým novým autem a nebavil se s námi jediný soused. Taký jsme měli jednou propíchaná všechna kola. Ráno chtěl manžel odjet do sněmovny a nemohl jet nikam. Musel zavolat do servisu a technik se okamžitě dostavil. Ale stejně to nestihl, tak jel na schůzi taxíkem. Jednou ho možná zastřelí. Ne, zatím se nebojím, že by si na něj někdo vystřelil jako ve střelnici, ale může to kdykoliv přijít. Dnešní mládež si na politika dovolí hodit občas pár vajíček, možná kámen, nebo rajče, ale střílet? To snad ne.

Doba je ale stejně šílená. Je hektická a hlavně chaotická. Chvilku máte pocit, že jste na výsluní, chodíte s manželem na recepci, máte na sobě nové šaty a posloucháte ze všech stran, že vám to sluší a že jste báječný pár. Pak uběhne pár měsíců a jedničkou se stane úplně jiný politik. Noviny se mohou zbláznit objevováním nových tváří a kritizováním těch starých. Být dobrým politikem – to nejde. Musíte táhnout s davem. Když něco chcete změnit, můžete to zkusit, ale pak narazíte a jdete z kola ven. I když máte dobrý nápad, neprosadíte ho, protože vás ostatní, co ve vládě sedí už dlouho jednoduše přehlasují. Musíte se došplhat až na vrchol, aby se vám začali klanět, uznávali každé vaše slovo, ale i tak jste příliš na očích a měli byste si dávat pozor na nepřátele. Jste-li na vrcholu, máte jich hodně. Těch dobrých přátel spíše ubude a ti, kteří se s vámi běžně stýkali, vám přestanou telefonovat, protože váš telefon je odposlouchávaný, ať chcete nebo ne. Prostě dneska už je možné všechno. A kdo chce o vás vědět

více, nechá vás sledovat detektivem. A být pod dohledem jako vy – o to vaši přátelé nestojí. O to nestojí nikdo.

Můžete pozměnit možná jen pár návrhů, nebo život někoho, ale jinak jste jen kolečkem v ohromném orloji. A když na někoho chcete ukázat, že něco udělal špatně, tak se vše obrátí proti vám. Začnou vás nenávidět a ocitnete se v nemilosti. Nemůžete se ani tvářit, že jste tím nejlepším z nejlepších, protože vám to tisk začne hned vyvracet a házet na vás špínu, i když žádná není. Novináře baví dělat si legraci z politiků, baví to taky herce a imitátory. Prakticky z politiků žijí. Jenže z čeho žije politiků? Z idejí?

Denně sedí na schůzích, vyřizuje maily, čte několik druhů novin, na které už nemá vůbec náladu ani chuť, tak právě na to jsou manželky, aby poctivě vystříhovaly a nebo skenovaly nejrůznější články a komentáře, sledovaly televizi a taky praly špinavé límečky.

Špinavé límečky bílých košil jsou děsně propocené a občas zčernalé strachy a taky depresí z toho, co rychle říct, jak reagovat na kameru obrácenou proti vám a na zlá slova těch ostatních.

Někdy mi připadá, že všechny ty politické strany místo aby tvořily konstruktivní program pro své voliče a doladily zákony, pomohly snížit nezaměstnanost, dořešily dopravu, nebo další problémy, tak jen stále myslí jenom na své žabomyší války a válčí proti sobě navzájem, přičemž na voliče někdy ani nezbuďte čas. Česko je takové. Jenomže pokud se takhle všichni budou jenom hádat, jen těžko pokročíme dopředu a zbavíme se obrovského dluhu, který naše republika má.

Tím, jak jsme se sloučili a tvoříme už jen pidi částčku Evropy, mám pocit, že už nemáme skoro nic vlastního. Na každém kroku čtete cizí nápisy firem, které někdo koupil a přejmenoval. Tu v arabštině, tu v ruštině, tu v polštině nebo v angličtině. Takhle je to s restauracemi, s obchody, supermarkety, s bankami, skoro se vším. Téměř nic už není českého. Stačí se podívat na písničky v rozhlasu. Skoro polovina se jich zpívá v angličtině. Nápisy na oblečení, které si kupujeme, jsou v angličtině, za chvíli snad bude angličtina povinným jazykem i na úřadech. Co když se staneme jenom malou kolonií někoho? Už teď máme jen málo typicky českých firem. Ještě kdyby ten vliv byl spíše vlivem staré dobré Anglie. Jenomže když jsme s manželem byli nedávno na jedné státní návštěvě, byla jsem v šoku, jak moc se to tam změnilo. Není to už ta stará dobrá Anglie, kde potkáte džentlmeny v kloboucích a černých oblecích. Anglie, kde sice prší, ale každý vám ochotně půjčí deštník, otevře dveře, poradí kudy a kam máte jet a jakým dopravním prostředkem pro vás bude nejlepší cestovat. Dnešní slovo Anglie se už nesmí vyslovovat. Doporučeno je říkat Británie. Ani ne velká, protože až tak velká už taky není. Ubyly jí kolonie, které ji živily a tak musí přijímat do své náruče nové lidi. Ty, kteří na ni budou pracovat, ale bohužel i ty, které ona musí živit. Jsou to často přistěhovalci, kteří tady přijedou a narodí se jim tu děti. Jsou šťastní, že nežijí v buši, protože už neumějí bojovat se lvy. Bílí lidé je totiž vyhnali z jejich pralesů, vzali jim pud sebezáchovy, nakrmili je dobrými konzervami a dali jim oblečení. Postavili jim školy a v podstatě je vyhnali z jejich domovů. A oni jim to vrátí. Je to koloběh života, akce a reakce. To je přirozené.

Ve Velké Británii je chaos, ale na druhou stranu vše funguje dobře. Je tu jakýsi pořádek, který jede ze setrvačnosti. Pár lidí je ještě slušných a za každým slovem říká I am sorry a O.K. Jenže ti přistěhovalci, mezi kterými jsou i naši Češi, občas řeknou „fuck you“ a taky „I hate it“. A taky „shit“ a kdoví co ještě. Prostě si uleví. A jsou negativní.

Jenže v Anglii, ve staré dobré Anglii, na to nebyl nikdo zvyklý a zvykat si na něco horšího nikdo nechce. My, Češi, jsme někdy děsní pesimisté a místo abychom učili své lidi pracovat, raději přistavíme více pracovních úřadů a doplníme je větším množstvím sociálních pracovníků. Jsme prostě národ úředníků, které každý zatracuje, ale přitom je potřebuje k tomu, aby dneska všechno v klidu vyřídil. Dnešní úředníci jsou slušní. Alespoň na mě. Vždycky se na mě servilně usmívají, když mě potkají, jak kráčím s manželem nakupovat. Nakupuje se mnou v poslední době dost málo. Vlastně to už úplně nechává na mě. Občas mi jen pošle seznam v mailu, na co má ten den chuť, nebo mi napíše, že už večerel. To mě pak nebaví vařit. Nemilosrdně vezmu kastrůlek s jídlem na WC a ostentativně jídlo vyhodím a spláchnu, i když vím, že by udělal třeba radost některému bezdomovci. Ale je jich poslední dobou tak moc, že by to jídlo pro všechny nestačilo.

Mám pocit, že bych to chtěla vyřešit, že bych manželovi občas od plic řekla, co s nimi hodlá dělat a jak se o ně chce postarat. Ráda bych těm lidem bez domova pomohla, jenže pokud podáte prst jednomu, tak vás ti ostatní sežerou. Jedna sousedka na starém bytě pomáhala bezdomovcům, kteří postávali před obchodem. Vždycky jim dala dvacku, nebo padesátku na víno, donesla jim nákup a pomáhala jim taky

tím, že jim dávala po manželovi staré obleky. Ale oni za chvíli chtěli víc. Chtěli hlavně prachy a jednou si na ni počkali. A když jim už nic nechtěla dát dobrovolně, vzali si sami. Její briliantové náušnice.

Když tak někdy pročítám noviny a dělám výstřizky pro manžela, vidím, jak moc je v nich negativních zpráv. Lidé provádějí divné věci. Vraždí a znásilňují, kradou a píšou na sebe anonymy. Nedělají si radost, nepomáhají si, jenom si závidí, hněvají se na sebe, manželé páchají na svých manželkách domácí násilí a nikdo jim v tom nezabrání. Je to začarovaný kruh.

Někdy se toho děším a říkám si, že se můj manžel doufám, nikdy nezmění a nebude na mě hrubý. Zatím to jde, ale občas je popudlivý a hádavý. Když nedělám věci tak, jak si přeje on, tak na mě křičí. A občas něco rozbije. Hodí třeba hrnkem od kávy do rohu místnosti, ale to já přece musím chápat. Nemá to lehké. Má dost pocuchané nervy z té politiky a já musím být tolerantní. Ale když čtu někdy, jak manžel manželku zmlátil, tak se bojím, aby ta jeho agresivita nepřerostla někam dál. Možná by pomohlo, kdyby třeba začal zase běhat jako kdysi, když jsme se spolu poznali. Jenže na to nemá čas. A tak jeho jedinou pohybovou aktivitou je sex se mnou (nebo možná i s nějakou jinou ženou, když to nevidím). Někdy je skoro brutální, když se mu v politice nedaří, tak to chce třeba třikrát za sebou. Skoro už nemůžu. Ale když má deprese, tak nechce třeba měsíc vůbec nic. A to zase vadí mně.

Politici milují nejvíc debaty o politice. O politice si manžel se mnou chce povídat pořád.

Když jsem se na vysoké škole občas potkala na nějakém mejdanu nebo ve studentském klubu na nějaké společenské či

kulturní akci se studenty žurnalistiky, byli to vždycky dost hezcí kluci, ale skutek utek. Prostě když už jsme spolu začali chodit, tak se dokázali o politice bavit i v posteli. Prostě, jako-by neměli o sex vůbec zájem. A já mám sex ráda. Patří k dobrému vztahu. Můj manžel je v sexu dobrý. Asi proto, že původně nebyl politikem, ale podnikatelem. Ale vydrží to tak věčně? Někdy je na delší služební cestě a já s ním nejsem. A v tu chvíli mě začnou napadat strašlivé myšlenky na to, co asi dělá a s kým to dělá. Nebo nedělá? Mám občas bujnou fantazii.

Dneska se musím dívat na televizi. Odřekla jsem kosmetičku a nepůjdu ani nakupovat. V lednici máme ještě sushi ze včerejška. Měla bych umýt okna, jsou po zimě zaprášená. Nechci volat úklidovou službu. Vždycky se tak divně rozhlížíjí po bytě a v době, kdy má každý ten nový „chytrý mobil s kamerou“, by si mě zase někdo natočil. Najít dneska solidní diskrétní úklidovou službu – to je zázrak.

Pouštím televizi a dívám se na zprávy. Manželovi to dneska sluší. Má tu moji krásnou kravatu s barevnými puntíky, co jsem mu dala k narozeninám. Ale co to? V rozhovoru s nějakou novou mladou televizní reportérkou říká něco o zradě v jeho straně. Proboha! Co se to děje? Sedám si do křesla s mobilem v ruce. Dneska žádné úklidové službě volat nebudu. Okna umyju sama. Abych vypustila z hlavy zlost. Co to je za podraz? Můj manžel že by nebyl předsedou strany? Že by ho nezvolili? Že by ho někdo zradil? Tak tohle bych mu fakt nepřála. Co bych pro něj mohla udělat? Upeču mu nějakou bábovku. Ne, to je málo. Zavolám masérce, aby ho dneska přijela uklidnit a masírovat. Ale co když dneska vůbec nepřijde domů? Určitě půjde s někým na večeři. Se svými

nejbližšími přáteli. Ale co když mu už žádni nezbyli? Co když... Ne, to ne. Určitě by nikam neodjel a ani by si nesáhl na život. Ale co budeme dělat? Vždyť on už nic jiného dělat neumí! Tak dlouho je jen politikem. Ale když nebude předsedou, tak ho to nebude bavit!

Když je muž dlouho na vrcholu, tak na tom vrcholu chce být až třeba do smrti. Neuvědomuje si ten fakt, že vše je v životě pomíjivé a konečné. Kdyby četl tibetský buddhismus, Dalajlámu, nebo aspoň nějaké psychologické motivační knihy a ne jen pozměňovací návrhy, věděl by, že všechno má svůj začátek a konec. A že jednou politikem prostě už nebude. Bude mít třeba svoje řádné zaměstnání, zahrádku a konec. Ale on na to není zatím připravený. Jak bych ho na to měla připravit? Dá se to vůbec? Co pro něj mohu udělat? Kladu si otázku po otázce a je mi z toho zle.

Nevím sama, co by bylo se mnou, natož s ním. Lidé někdy nezapomínají. Prostě si vás zařadí do nějaké škatulky a vy už tam jste navždy. Jste jako nějaká ponožka v šuplíku příslušné barvy a běda, kdyžby se ta ponožka chtěla přebarvit. Nikdy by jí to nikdo neodpustil. Když politik přejde do jiné strany, tak je to tragédie. Pro někoho konec, pro někoho nový začátek a pokud je ten politik dobrým manažerem, tak se může chytit i v jiné straně. Ale je to těžké. Ano, řeknu mu o tom, že by mohl založit jinou stranu, nebo přestoupit jinam. Ale kam?

Když všechny strany jsou tak stejné! Jsou skoro totožné ve své domýšlivosti, ve své nadutosti, že jenom tahleta – přesně tato strana dovede po volbách naši republiku k vítězství. Ale k jakému vítězství? A co je vlastně cílem toho všeho?

V dnešní době chaosu a přetvářky nikdo vlastně nemá žádný konkrétní cíl. V době globalizace si každý akorát tak

přeje být zdravý, mít kde bydlet, mít práci a to je tak všechno. Lidé nechtějí mít ani děti. Nechápu, proč tomu tak je, ale naše dvě dcery mi řekly, že děti mít nechtějí, protože je složitá doba. Každou chvíli vyhrožuje nějaká země, že použije jaderné zbraně, a bude chtít ovládnout celý svět. Ale jaké to bude pak? Den poté? To jsem kdysi v jednom katastrofálním sci-fi filmu viděla. Ti lidé, kteří přežili, by v reálu nemohli přežít. Nebylo to na pokračování jako v nějakém televizním seriálu, kde všechno dobře dopadne. Nedopadlo by to dobře. Bylo by to zničující, a právě proto musí existovat politika a politici. Dobří politici, kteří naučí lidi milovat sebe a také všechny ostatní.

Politik, který by dokázal zajistit pro všechny celosvětový mír, by byl tím nejlepším politikem. Ale odkud začít? Odkud a kam jít šířit myšlenky lásky a ne nenávisti. Myslím, že by se měly zlikvidovat všechny zbraně. Tím by se mělo začít. A už je vůbec nikdy nevyrábět.

Lidé potřebují hodně lásky. Hlavně děti. Malé bezbranné děti. Ale i ti velcí chtějí lásku. Já taky. Ach Bože, manžel není doma a je už tak pozdě. Co zase řeší?

Kdyby všichni řešili jen pořádek ve své rodině, byl by mír, protože by všude byla jenom láska. Jsem naivní? Asi ano. Chce se mi spát, ale když si lehnu do postele, nemohu usnout. Jdu manželovi udělat do obýváku ještě pár výstřižků z dnešních novin. Ale co to tady je? S kým se to vede za ruku? A co znamená tohle?

Jdu si do kuchyně nalít trochu čaje. Mohla bych se i opít, ale nepiju. Náš bar je plný alkoholu pro návštěvy, které k nám už dlouho nechodí. Všechno se to odehrává jinde. V nějakých restauracích, kavárnách, barech...